

Der er i øvrigt tre andre Mindretal. Det ene bestaar af Socialdemokraterne, der vil være med til at gennemføre de 4 Paragraffer i vort Ændringsforslag, men ikke kan gaa med til § 5. Et andet Mindretal bestaar af det radikale Medlem, som mener, at der bør være Adgang til at forhøje den fortsatte Hjælp, eventuelt med Tilslutning af det saakaldte C-Nævn. Endelig har det Mindretal, der bestaar af de konservative Medlemmer, stillet et selvstændigt Forslag. Jeg gaar imidlertid ud fra, at Ordførerne for disse tre Mindretal vil gøre Rede for deres Stilling, saa jeg skal ikke opholde mig herved, men kun fraraade at stemme for noget af disse Mindretals Forslag.

Fra tre Funktionærforeninger, der har oprettet særlige Arbejdsløsheds-kasser uden Statsanerkendelse, er der tilstillet saa vel Rigsdagen som Regeringen et Andragende, hvori de fremsætter nogle Ønsker om Ændringer i Reglerne for Udbetaling af ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse. Udvalget har imidlertid ikke ment, at dette kunde komme ind under Behandlingen af det her foreliggende Lovforslag, og har derfor ikke kunnet medvirke til at støtte Andragendet ved at stille Forslag om de ønskede Ændringer i og Tilføjelser til den gældende Arbejdsløshedslov. Men Udvalget henstiller til Regeringens Overvejelse, om den maatte skønne det fornødent at yde en midlertidig Støtte til disse Funktionærforeningers arbejdsløse Medlemmer, og i bekræftende Fald paa hvilken Maade en saadan Støtte maatte kunne gives.

Jeg skal hermed anbefale at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 2 og imod de to dertil stillede Underændringsforslag saavel som mod Ændringsforslag Nr. 1.

Tvede: Den Stilling, som det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Laursen) og jeg har indtaget i Udvalget angaaende Krisehjælpen, er angivet i Betænkningen efter Flertallets Udtalelser og gaar ud paa, at vi ikke har ment at kunne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Ligesom det største Mindretal, Mindretallet under Nr. 2, har stillet et Ændringsforslag, gaaende ud paa en forandret Affattelse af Loven, saaledes har ogsaa Mindretallet Laursen og Tvede stillet et særligt Ændringsforslag om en anden Affattelse af Loven. Naar vi ikke har ment at kunne tiltræde det af det største Mindretal stillede Forslag, er det, fordi det forekommer os, at det ikke løser de paa-klagede Vanskeligheder til Bunds. Vi har ment fra vor Side, at man maatte se at stræbe hen til en Gang for alle at blive klar

over de Henvendelser, der fra Tid til anden og næsten hvert Aar sker til Rigsdagen angaaende Arbejdsløshedsforholdene — hvorvidt det vilde lykkes efter vort Forslag eller ej, vilde jo Tiden vise.

Der er bl. a. straks blevet gjort den Indvending overfor os, at man ikke for at tilvejebringe en midlertidig Ordning som den, der er foreslaaet af Regeringen, og som ogsaa det første Mindretals Forslag gaar ud paa, kan lovgive permanent som foreslaaet af os. Det behøver man for saa vidt heller ikke. Hvis der fra de andre Partiers Side havde været nogen Tilbøjelighed til at følge den af os anviste Vej, havde der selvfølgelig ikke været noget til Hinder for, at man kunde have gjort ogsaa vort Forslag tidsbegrænset til ganske samme Tid, som det ærede første Mindretal foreslaar: til 1. April næste Aar. Men da vi saa var kommet saa vidt, at der var blevet Enighed om det, var man alligevel ikke tilfreds, for det blev anført overfor os, at der kunde jo ske det, at Arbejdsløsheds-kasser med forholdsvis faa Medlemmer, som har opbrugt baade den ordinære og den ekstraordinære Understøttelse, ved den af os foreslaaede Ordning kunde komme til at yde Tilskud til andre Kassers Medlemmer, der i større Omfang har opbrugt deres Understøttelse, og det mente man ikke, man kunde faa Medlemmerne til. Deroverfor har vi gjort opmærksom paa, at vi jo ikke har foreslaaet, at der skulde ydes ens Bidrag fra alle Kasserne, vi har kun sagt, at det samlede Bidrag skal være tilstrækkeligt til at fyldestgøre de Krav, der kan stilles til Krisekassen. Det er ganske det samme Princip, som er gældende med Hensyn til Kontingenter til de almindelige Arbejdsløsheds-kasser, idet Kontingenterne skal fastsættes saaledes, at Kasserne kan opfylde de Krav, der stilles til dem.

Vi har i øvrigt foreslaaet, at Krisekassen skulde ledes af en Bestyrelse, hovedsagelig valgt af de bidragydende Arbejdsløsheds-kassers Bestyrelser, og at nærmere Regler for Krisekassens Styrelse skulde udfærdiges af Socialministeren. Endelig har vi, for at Kassen straks kunde træde i Virksomhed, henvist til, at der kunde skaffes de dertil fornødne Midler enten fra Arbejdsløshedsfonden eller, om det ikke slog til, fra Statskassen. Saa er der blevet indvendt: Det er ikke nogen Hjælp, som ydes her, for det bliver altsaa Arbejderne, Medlemmerne selv, der kommer til at bringe Ofre til Krisekassen. Det er jo ikke rigtigt, thi paa den Maade, hvorpaa vi foreslaar Ydelsen skal ske, vil der i det Beløb, som